

ผู้วิเศษ

พระอาจารย์สงบ มนฺสฺสนฺโต

เทศน์พระ วันที่ ๒๑ กุมภาพันธ์ ๒๕๕๕

ณ วัดป่าสันติพุทธาราม (วัดป่าเขาแดงใหญ่) ต.หนองกวาง อ.โพธาราม จ.ราชบุรี

เอานะ...ตั้งใจฟังธรรม ธรรมะเวลาทางโลกเขาปรารถนามาก แล้วหวังมากด้วย หวังว่าพระบวชเป็นพระแล้ว ต้องเป็นพระที่ดี ฉะนั้นเวลาเราบวชพระแล้วจะรู้เลยว่าดีหรือไม่ดี เวลาบวชขึ้นมาเห็นใหม่ บวชจากฆราวาสมาเป็นพระ นี่ฆราวาสธรรม ธรรมของฆราวาสอ่อนๆ คำว่า “อ่อนๆ” ของเขาเห็นใหม่ เขาก็ว่าของเขาทำปฏิบัติแล้วได้ผลของเขา พอได้ผลของเขา ฆราวาสธรรม แต่เรามาบวชเป็นพระนี่จากฆราวาสมาเป็นพระ ก็คนนั้นแหละ มนุษย์นั้นแหละ

มนุษย์เวลาเป็นฆราวาสเห็นใหม่ เป็นฆราวาสธรรม ฆราวาสธรรมหมายถึงว่าธรรมะของฆราวาสเขา ธรรมะของฆราวาสเขา ศีล ๕ ศีล ๘ เราบวชเป็นพระขึ้นมาปฏิบัติไม่ได้เลย ว่า ๒๒๗ นี้ ศีล ๒๒๗ เป็นศีลของสมณะ เป็นศีลของภิกษุ เป็นศีลของผู้ที่ปรารถนา เห็นภัยในวัฏสงสาร เห็นใหม่ ขอบวชขึ้นมาโดยอุปัชฌาย์ โดยสงฆ์ยกเข้าหมู่ นี่เป็นภิกษุ

ฉะนั้นเป็นภิกษุขึ้นมา เวลาเป็นภิกษุ ฆราวาสธรรม ธรรมของฆราวาสเขา เวลาประพฤติปฏิบัติของเขา เขาก็ว่าเขามีความสงบรวมเย็นของเขา ใ้เราเป็นพระ เป็นนักปฏิบัติอาชีพ เราปฏิบัติด้วยความเป็นจริงของเรา เราปฏิบัติเป็นจริงของเรา เราปฏิบัติของเราเห็นใหม่

คูสิ เหมือนนักกีฬาอาชีพ หรือผู้ที่มีอาชีพในวิชาชีพใด เขาก็ต้องทำงานตามหน้าที่ตามวิชาชีพของเขาให้ประสบความสำเร็จ ให้ประสบความสำเร็จเห็นใหม่

คูสิ นักกฎหมาย เวล่านักกฎหมายเขาขึ้นว่าความ เดี่ยวนี้คนว่าความเป็นคนเดียวแทบจะไม่มีเลย เป็นคณะบุคคลเห็นใหม่ ทีมทนาย ต้องเป็นทีมเลย เป็นทีมเพราะอะไร เพราะเก่งของ

กฎหมาย มีแง่มองอน มีเล่ห์เหลี่ยม มีชั้นมีตอนของมัน เห็นใหม่เขาต้องเป็นทีมงาน ทีมงานเพื่อดูแลความละเอียดรอบคอบ ไม่ให้เพี้ยนพลั่ว ไม่ให้เสียเปรียบกับคู่กรณี เห็นใหม่ นี่ก็เป็นทีมของเขา นี่คือวิชาชีพของเขา

แต่เราเป็นพระ เราเป็นนักบวช เห็นใหม่ เราเป็นพระ เป็นผู้เห็นภัยในวัฏสงสาร เราบวชมาเป็นพระ เราบวชมาเป็นพระขึ้นมา เพื่อประพฤติปฏิบัติกระทำความจริงของเรา ความเป็นจริงของเรานะ เวลาความจริงของเราเห็นใหม่ เขาบอกว่าเวลาบวชเป็นพระ ธรรมะเป็นสิ่งที่ประเสริฐ เวลาเป็นพระขึ้นมาแล้ว เขาก็หวังว่าเป็นพระที่ดี เป็นพระที่ดีนี้เวลาบวชเป็นพระที่ดีนี้ กิเลสมันไม่บวชด้วย เวลาบวชพระ บวชแต่ร่างกายนะ บวชแต่เพศ บวชแต่มนุษย์ให้เป็นพระขึ้นมา แต่จิตใจเห็นใหม่ ก็เป็นปุถุชนเหมือนกัน

เวลาเขาว่าเป็นปุถุชนของเขา เขาครองเรือนของเขา ไม่คิดศีลผิดธรรมนี้ เขาก็ว่าไม่ผิดกฎหมายของเขา เวลาเราบวชเป็นพระขึ้นมาเห็นใหม่ เรามีข้อกติมากขึ้น แม้แต่ทางรัฐบาลเขายังให้สิทธิเสรีภาพ ให้มีการประพฤติปฏิบัติ เห็นใหม่ ให้โอกาสเรา แล้วให้โอกาสเราเพราะอะไร เพราะพระพุทธศาสนานะ

เวลา ชาติ ศาสนา พระมหากษัตริย์ ศาสนาเป็นสิ่งที่ทำให้ความร่มเย็นเป็นสุข เป็นเจือจานต่อกัน น้ำใสใจจริงเพื่อให้อบอุ่นในความมั่นคง ในความเป็นหมู่ชน ให้มีความรู้สึกนึกคิดเป็นอันเดียวกัน นี่ตัวศาสนา ตัวสมาน ตัวทำให้ประเทศชาติมั่นคง

ฉะนั้นเวลาเราเป็นตัวแทน พระเป็นตัวแทน พระเป็นเครื่องแสดงออก เห็นใหม่ เวลาสังคม เขามีความเสียหายต่างๆ เขาก็โทษพระๆ พระไม่สอนๆ ให้อัพระก็สอนแล้วสอนอีกนะ ฆราวาสเขาก็ไม่เชื่อไม่ฟัง ไม่เชื่อไม่ฟังเพราะว่า พระจะรู้อะไร นี่พระวันๆก็มีแต่หลับหูหลับตา หลับหูหลับตานั่นละ เราจะเข้าไปดูหัวใจของเรา เพราะคน เห็นใหม่ คนมาจากไหน มาจากความรู้สึกนึกคิด มาจากจิต ถ้าไม่จิตมันก็ไม่มีความ มีแต่ซากศพ เห็นใหม่ เวลาคนที่ไม่มีสติปัญญา เขาเรียกว่าซากศพ ศพเดินได้ ถ้าซากศพมันไม่มีความอาลัยอาวรณ์ต่อกัน มันจะทำเบียดเบียนกัน มันทำร้ายซึ่งกันและกัน แต่เวลามีศีลธรรมขึ้นมา มันมีมาจากไหนละ มันก็มีจากความรู้สึกนึกคิด มีจากหัวใจใจ หัวใจมีความรู้สึกนึกคิด เห็นใหม่ ถ้ามีความรู้สึกนึกคิด ถ้ามันศึกษาธรรม มีการศึกษา มีความละเอียด ความเกรงกลัวต่อบาป ถ้ามีความละเอียดขึ้นมาแล้ว จะทำสิ่งใดมันก็อาย

นี่แต่ถ้าไม่มีความละเอียด เห็นใหม่ เพราะไม่มีความละเอียด ถ้าเป็นฆราวาสเขาไม่มีความละเอียดเห็นใหม่ นี่มันหน้าอย่างหลังอย่างเงี้ย หน้าไหว้หลังหลอก ทำสิ่งใด เวลาเขาคดโกงกัน เวลาเขาพูดจากันนุ่มนวลอ่อนหวาน น่าเชื่อถือนะ เวลาคนเขาหลอกหลวงกันล่ะ การหลอกหลวงของเขา เขาทำให้อีกคนหนึ่งเคลิบเคลิ้ม เชื่อถือไป เห็นใหม่หน้าฉาก แต่หลังจากเขาหวังต่อผลประโยชน์ของเขาเนาะ เขาหวังผลประโยชน์ของเขา เขาเอารัดเอาเปรียบกันเห็นใหม่ นี่ทางโลกเขา นี่หน้าไหว้หลังหลอก

ฉะนั้นเวลาเราบวชมาเป็นพระขึ้นมาเนี่ย เราประพฤติปฏิบัติของเราขึ้นมาเห็นใหม่ เวลากิเลสของเรามันหลอกหลวงเราเนาะ เวลาเราจะทำความสงบของใจเห็นใหม่ เราจะทำความสงบของใจ เขาบอกว่า นี่ศาสนธรรมคำสั่งสอนขององค์สมเด็จพระสัมมาสัมพุทธเจ้า รัตนตรัย พระพุทธ พระธรรม พระสงฆ์ เป็นรัตนตรัยของเรา เป็นที่พึ่งของเราเห็นใหม่ เราบวชมาเป็นพระ เราก็เป็นหนึ่งในสงฆ์ เป็นสงฆ์สมบูรณ์แบบโดยยุติยุติคุณธรรม เป็นสงฆ์โดยสมมุติ เป็นสงฆ์โดยโลกใจ

แต่ถ้าเราประพฤติปฏิบัติของเราขึ้นมาเห็นใหม่ เราจะเป็นสงฆ์โดยใจ ถ้าเป็นสงฆ์โดยใจ นี่ถ้าจิตมันสงบเข้ามาเห็นใหม่ นี่จิตสงบเข้ามาเห็นใหม่ นี่สังขะ นี่สังขกรรม เราทำสังขกรรมกันอยู่นี้ อุโบสถศีล นี่เวลาเราถือศีล เราถือศีลกัน ๒๒๗ เวลาเราลงอุโบสถสังขกรรมกันนี้ เพื่อที่ว่าสิ่งที่ทบทวนว่า ศีล ๒๒๗ นี่เรามีสิ่งใดขาดตกบกพร่องกันไปหรือเปล่า สิ่งใดที่เราทำ ที่มันมีความเสียหายเราใหม่ ถ้ามันเสียหายเรา เราก็จะแก้ไขกันเพื่อความเป็นมงคลแก่การประพฤติปฏิบัติของเรา เห็นใหม่ การกระทำสิ่งนั้นมันก็จะไปตามข้อเท็จจริงนั้น มันไม่ใช่เป็นการหลอกการหลวง

ใครหลอกหลวง ใครหลอกหลวงเรา ก็กิเลสของเรามันหลอกหลวงเราไป นี่ถ้าเวลาประพฤติปฏิบัติขึ้นมา สิ่งใดที่ว่าสิ่งนั้นเป็นสัมมาสมาธิ สิ่งนั้นเป็น...มันมีความรู้สึกนึกคิดนะ เวลาใจมันมีความรู้สึกนึกคิดสิ่งใดขึ้นมาเห็นใหม่ นี่เวลาจิตมันสงบ เห็นใหม่ ความรู้สึกต่างๆ นี่ ถ้าคนไม่มีสติปัญญา เขาว่ากันว่าเป็นผู้วิเศษ มันวิเศษกับความรู้สึกนึกคิด สามัญสำนึกของบุคคลไป สามัญสำนึกของคนเขาคิดกันอย่างไร เขามีความรู้สึกอย่างไร อันนี้มันมีความรู้สึกนึกคิดที่แปลกไปกับเขา ถ้ามันแปลกไปกว่าเขาเป็นผู้วิเศษนะ นี่ผู้วิเศษจากความรู้สึกนึกคิดนะ

แต่เวลาคนทำความสงบของใจเข้าไป พอใจมันสงบเข้าไป เห็นใหม่ มันรู้มันเห็นอะไรของมันขึ้นมาเนี่ย นี่สำคัญตอน สำคัญตอนว่าสิ่งนั้นเป็นธรรมๆ เห็นใหม่ สิ่งนั้นเป็นธรรม นั้นเป็นผู้วิเศษ

ถ้าเป็นผู้วิเศษ กิเลสมันหลอกสองชั้นสามชั้นนะ กิเลสชั้นหนึ่งคือมันหลอกเราแล้วแหละ เวลามันหลอกเราว่า สิ่งที่เราไม่รู้เราเห็นใหม่ นี่กิเลสมันหลอกเรา หลอกเรานะ

เราปฏิบัตินี่เราจะเข้าไปชำระล้างกิเลสต่างหากละ เรามาบวชกัน เราฟังธรรม เห็นใหม่ ฆราวาสเขาหวังกับเรา หวังว่าพระผู้ที่ประพฤติปฏิบัติ เป็นพระสงฆ์ ต้องมีธรรม คำว่า “มีธรรม” เห็นใหม่

คุณเวลาดังที่เราบวชเป็นพระแล้วนี่ เป็นตัวแทนของศาสนา เป็นตัวแทนของพระธรรม นี่เป็นตัวแทนของพระธรรม นี่ถ้าเป็นตัวแทนเห็นใหม่ ตัวแทนโดยอะไร ตัวแทนที่เขาศึกษามา ตัวแทนสิ่งนี้

คุณ เวลาทางโลกเขา เวลาครูบาอาจารย์สั่งสอนนักเรียน เห็นใหม่ ถ้าเป็นครูบาอาจารย์ที่ดี เขาก็สั่งสอนด้วยความเป็นสัมมาทิฐิ แต่ถ้าครูบาอาจารย์เขาหาผลประโยชน์กับลูกศิษย์เขาละ นี่สิ่งนั้นเขาก็หาผลประโยชน์ เขาก็หาเศษหาเลยของเขา นั่นเป็นครูบาอาจารย์ที่ไม่ดี นั่นมาจากไหน ละ นั่นก็มาจากตำราที่เป็นครูบาอาจารย์เหมือนกัน

นี่ก็เหมือนกัน บอกเป็นตัวแทนศาสนาๆ ถ้าเป็นตัวแทนศาสนาโดยสุภาพบุรุษ โดยความเป็นจริง นั่นก็เป็นสิ่งที่เปี่ยมมงคลชีวิตแล้ว แต่ไม่เป็นความเป็นจริงเลยนะ นั่นละในมุมมองของโลกที่เขาคาดหวัง คฤหัสถ์คาดหวังเขาก็ก็คาดหวังกับเราอย่างนั้น แต่เวลาเราบวชขึ้นมาเห็นใหม่ เราบวชของเราเห็นใหม่ จากฆราวาสมาเป็นพระสงฆ์ เวลาเราเป็นพระสงฆ์เราประพฤติปฏิบัตินี้ เราคาดหวังอะไร เราคาดหวังความร่มเย็นเป็นสุขในหัวใจของเราไป

แต่เวลาเราประพฤติปฏิบัติขึ้นไป ทำไมจิตใจมันไม่ร่มเย็นเป็นสุขเหมือนกับที่เราคาดหวัง ละ ทางโลกเขาก็คาดหวังกับพระ พระก็คาดหวังกับตัวเอง ตัวเองว่าตัวเองจะมีคุณธรรมหรือเปล่า ตัวเองจะทำแล้วมีความร่มเย็นเป็นสุขในหัวใจหรือเปล่า แต่ทำไปแล้วทำไมมันไม่มีความร่มเย็นเป็นสุขละ

ความตึงเครียด เวลาปกติ คนเราก็มีความสุขสบายของเขา แต่เวลาเขามีหน้าที่การงาน เขาคาดหวังสิ่งใด เขาก็มีความตึงเครียดของเขา เวลาความตึงเครียดของเขาขึ้นมา ความตึงเครียดนั้น จะบีบคั้นในชีวิตของเขา นี่ก็เหมือนกัน เวลาเราตั้งใจของเรา เราเป็นพระแล้วเราจะมีคุณธรรมใน

หัวใจของเรา เราปฏิบัติเพื่อความจริงของเรา เห็นไหม มันมีความตึงเครียด พอมีความตึงเครียด
ขึ้นมา สิ่งนี้มันเป็นต้นเหตุไง มันเป็นต้นเหตุของการที่เราบีบคั้นตัวเรา การบีบคั้นนั้นมันเป็น
ความตึงเครียดใหม่ ถ้าการบีบคั้นนั้นโดยกิเลสตัดหาความทะยานอยาก โดยการคาดหวัง

เขาบอก นี่กิเลสๆ ความอยากเป็นกิเลส ความอยากเป็นกิเลส

แต่เวลาเราบวชเป็นพระขึ้นมา ศึกษาธรรมของเราขึ้นมา เราศึกษาวินัยขององค์สมเด็จพระ
สัมมาสัมพุทธเจ้านะ เราเชื่อมั่นในองค์สมเด็จพระสัมมาสัมพุทธเจ้า เพราะองค์สมเด็จพระ
สัมมาสัมพุทธเจ้าตรัสรู้ธรรมขึ้นมา วางธรรมและวินัยนี้ไว้แล้วเป็นศาสดาของเรา ถ้าเราเชื่อมั่นใน
องค์สมเด็จพระสัมมาสัมพุทธเจ้า

เวลาองค์สมเด็จพระสัมมาสัมพุทธเจ้าบอกว่า “สุขสิ่งใดเท่ากับจิตสงบไม่มี” แล้วเวลา
ความสุขใจจะเท่าพ้นจากกิเลส พ้นจากทุกข์ไป พ้นจากพญามารไป สิ่งนี้ประเสริฐที่สุด เราก็ก
เชื่อมั่นของเรา ถ้าเราเชื่อมั่นของเรา เราตั้งใจประพฤติปฏิบัติของเรา เราตั้งใจประพฤติปฏิบัติของ
เรา ความตั้งใจเป็นอธิษฐานบารมี บารมี ๑๐ ทัศ เป็นกิเลสมาจากไหน ถ้ามันไม่เป็นกิเลส เห็นไหม
ที่มันอยู่ที่ความประพฤติปฏิบัติของเราว่ามันจะเป็นความจริงหรือไม่เป็นความจริง

ถ้ามันเป็นความจริงขึ้นมา นี่ความตึงเครียด ตึงเครียดเพราะอะไร เพราะมันจับจด จับเล็ก
ผสมน้อยแล้วมันไม่ได้ผล แต่ถ้ามันเป็นความจริง เราประพฤติปฏิบัติของเราโดยข้อเท็จจริง

เราเกิดมาเป็นมนุษย์ พบพระพุทธศาสนา เราก็มองโอกาสแล้ว คุณิ เวลาทางโลกเขา เวลาเขา
ไปตลาด เขาทำธุรกิจการค้ากัน เขาต้องการทำเลที่ดี เขาต้องการสิ่งที่ว่าสินค้าเขาจะมีคนเข้ามา
ติดต่อซื้อขายของเขามากขึ้น นี่เขาต้องการทำเล เขาต้องการโอกาสของเขา

นี่ก็เหมือนกัน เราเกิดเป็นมนุษย์ โดยฆราวาสธรรม ทุกคนเกิดมาเป็นมนุษย์ พบ
พระพุทธศาสนา แต่ใครเอาความจริงจังล่ะ เราเป็นพระใช้ไหม เรามีความจริงจังของเรา เราอุทิศ
ตน อุทิศตนกับการดำรงชีวิตแบบฆราวาส แบบโลก เราอุทิศตนมาเป็นนักบวช ถ้าเป็นนักบวช
นักบวชในพุทธศาสนา นี่เราอุทิศตน เพราะเราเชื่อมั่นของเรา เราอุทิศตนของเรามาบวชเป็นพระ
บวชเป็นพระเพราะเราอยากประพฤติปฏิบัติ เราเห็นโทษของการเกิดและการตาย เราเห็นโทษใน
วัฏสงสาร เราก็กพยายามบวชขึ้นมาเพื่ออยู่ในศีลในธรรม

ถ้าอยู่ในศีลในธรรมแล้ว เราอยู่ในศีลธรรมเพราะเราเชื่อมั่นในองค์สมเด็จพระสัมมาสัมพุทธเจ้า เราเชื่อมั่นในครูบาอาจารย์ของเราที่เป็นผู้ชี้แนะเรา ถ้าเราเชื่อมั่นครูบาอาจารย์เป็นผู้ชี้แนะเรา เรามีความพอใจที่เราจะประพฤติปฏิบัติ ถ้าเราจะปฏิบัติ ปฏิบัติเรื่องอะไร เราจะประพฤติปฏิบัติ ประพฤติปฏิบัติที่ไหน

เริ่มต้นบวชขึ้นมา เราก็ต้องมีศีล เรามีข้อวัตร เรามีครูบาอาจารย์ มีข้อวัตรปฏิบัติ ถ้าวัตรปฏิบัติ พอมีข้อวัตรปฏิบัติมันเป็นขอบเขต ศีลเป็นรั้วกัน จะรั้ว จะมีรอบรั้วเข้ามา จะเข้าไปสู่บ้าน ศีลก็คือการประพฤติปฏิบัติของเรา ถ้าเราเข้าบ้านของเรา ก็ทำความสงบของใจ ถ้าผู้ใดทำความสงบของใจ เท่ากับมีบ้านมีเรือน

คนเราเร่ร่อน ไม่มีบ้านมีเรือนเป็นที่พึ่งอาศัย ฝนตกแดดออกทุกซักร้อนมาก ยิ่งตอนนี้ คุณติทางยุโรปเขาหนาวตาย ๕๐๐-๖๐๐ คน หนาวขึ้นมาอนอยู่กลางถนน นอนอยู่ใน...ผู้ไม่มีบ้านใครคนไม่มีบ้าน ทางรัฐเขาก็ต้องแจกผ้าห่มเครื่องนอนต่างๆ เพื่อให้หลับหนาวๆ คน ถ้าไม่มีบ้าน

คุณติ มีรั้ว มีศีลเป็นรั้วกัน แต่เราหาบ้านเราไม่เจอ จิตใจเราไม่สงบร่มเย็น ถ้าจิตใจเราไม่สงบร่มเย็น หนาวตาย! คนหนาวตายนะ แต่ถ้ามันมีบ้านมีเรือน มีเครื่องทำความร้อนให้มีความอบอุ่น ถ้าใครมีสมาธิ มีที่มั่น มีหัวใจ มันจะมีบ้านมีเรือนเป็นที่พึ่งอาศัย ศีลเป็นรั้วกัน สมาธิเป็นบ้านขึ้นมา แล้วปัญญาขึ้นมา บ้านนั้นมีผู้อยู่ในบ้านนั้น จะประกอบสิ่งใดให้เป็นประโยชน์กับตัวเองขึ้นมา จะเกิดปัญญาของเราขึ้นมา

ถ้าเกิดปัญญาขึ้นมา ปัญญาเกิดขึ้นมาได้อย่างไร ปัญญาเกิดขึ้นมาจากไหน มันจะเป็นความตึงเครียดไหม ถ้าเป็นความตึงเครียดขึ้นมา เพราะอะไร เพราะที่ว่า ที่ไหนมีความอยากเป็นกิเลส กิเลสเป็นความอยาก อยากมันถึงเครียด เพราะอะไร เพราะเราอยากโดยกิเลส

ว่าบวชเป็นพระแล้วทางฆราวาสเขาก็คาดหวังกับเราว่าพระต้องเป็นผู้ทรงคุณธรรม พระต้องมีคุณธรรมเพื่อจะเจองานกับเขา เราก็บวชแล้วเราก็อยากจะมีธรรมะร่มเย็นเป็นสุข เราก็พยายามอยากประพฤติปฏิบัติ ปฏิบัติแล้วมันไม่ได้ผล ไม่ได้ตั้งใจ เห็นไหม เวลาปฏิบัติไปแล้วถ้าจิตมันสงบร่มเย็นขึ้นมา มันรู้มันเห็นต่างๆ นะ ก็สำคัญต่อนว่าวิเศษอย่างนั้น วิเศษอย่างนี้...ผู้วิเศษอย่างนั้น กิเลสมันมี ๒ ชั้น ๓ ชั้น

แต่เราจะฆ่ากิเลสนะ ถ้าเราจะฆ่ากิเลสนะ เราไม่ใช่ผู้วิเศษ เราเป็นบุคคลธรรมดา เราเป็นพระสงฆ์ สงฆ์ที่มีศีล ๒๒๗ อยู่กับสงฆ์ เวลาครูบาอาจารย์ วัฑฒันหนึ่ง คณะสงฆ์ คณะสงฆ์หนึ่ง เปรียบเหมือนกับร่างกายของบุคคล ร่างกายของบุคคล มันก็มีหัว มีศีรษะ มีร่างกาย มีหน้า มีตา มีร่างกาย มีมือ มีเท้า มีแขน มีขา มีอวัยวะต่างๆ คณะสงฆ์ก็อยู่ด้วยกัน ความอยู่ด้วยกันก็เหมือนร่างกายมนุษย์ มีใจเนื้อกัน มันขับเคลื่อนไปด้วยกัน มันไม่มีใครสำคัญไปกว่าใครหรือ ศีล ๒๒๗ เหมือนกัน

เราบวชมาเป็นสงฆ์ “สังฆะ” เห็นไหม “สังฆกรรม” เวลาลงอุโบสถ ทุกคนสาธุพร้อมกัน นี่ฉันทามติ ฉันทามติคือความเห็นด้วยกัน ความเห็นเหมือนกัน ทัศนคติเหมือนกัน ความรู้เหมือนกัน อยู่ด้วยกัน ความร่มเย็นเป็นสุข

บุคคลธรรมดา ถ้าจะเป็นผู้วิเศษมันเป็นเรื่องไสยศาสตร์ มันเป็นเรื่องโลกๆ ไป นี่ผู้วิเศษ ถ้าผู้วิเศษ กิเลสมันอ้างตรงนั้นด้วยนะ

หนึ่ง...สำคัญว่าเป็นผู้วิเศษ พอผู้วิเศษก็มันสำคัญตนนะ สำคัญตนว่าสำคัญตน พอสำคัญตนไปนะ กิเลสมันชี้หัวมา พอชี้หัวมามันก็เกิดความเร่าร้อน

แต่ถ้าเรามีสติปัญญา จะเป็นสุภาพบุรุษ เราไม่สำคัญตนเป็นต่างๆ ความเสมอกันโดยศีล ความอยู่ร่วมกันด้วยความร่มเย็นเป็นสุข ทีนี้ เวลาประพฤติปฏิบัติขึ้นไป นี่ไง มันไม่ดึงเครียด พอไม่ดึงเครียดมันก็ไม่เผาผลาญ จิตใจเรามันไม่เผาผลาญเพราะอะไร เพราะถ้าโลกเขาว่า กิเลสเป็นความอยาก กิเลสเป็นความอยาก จะประพฤติปฏิบัติไม่ได้ นี่ความเห็นของเขานะ

แล้วเขาเพ่งเล็งมากกว่า เราปฏิบัติกันด้วยความอยาก พวกเราจะไม่ได้ผลสิ่งใดเลย

แต่ถ้าเรามีความตั้งใจเป็นสุภาพบุรุษ เราตั้งใจจริงของเรา ความตั้งใจจริงนั้นเป็นมรรค มันเอากิเลสมาจากไหน กิเลสมันก็คือกิเลส ความเป็นมรรคของเรา เราหวังดี เราใฝ่ดี เราทำคุณงามความดีของเรา แล้วทำแบบเต็มไม้เต็มมือ นะ ไม่ใช่ทำแบบจับจด ใจ ทางโลกเขาทำแบบจับจดนะ อย่างนั้นๆ อย่างนั้นจะเป็นธรรม อย่างนี้เป็นธรรม...สักแต่ว่า เหยียบขี้ไก่ไม่ฝ่อ ใจ ทำอะไรก็ทำสักแต่ว่าทำ ถ้าทำเกิน ไปก็จะเป็นกิเลส

แต่พอเราตั้งใจ ว่าเป็นกิเลส พอเราปฏิบัติขึ้นมา ถ้ามันมีความเร่าร้อน มันเผาใจ นั้นเราสังเกตของเรา แต่ถ้าเราตั้งใจจริง เราตั้งใจจริงของเรา ถ้าไม่ตั้งใจจริงของเรา เราจะเข้าเป้าหมายนั้นได้ไหม เราจะเข้าเป้าหมายสู่ความเป็นจริงนะ มันจะไม่เผา จิตใจจะไม่เผาเรา เราจะไม่เป็นผู้วิเศษ เราจะเป็นศากยบุตรพุทธชินโรส เราจะเข้าสู่ธรรม

ถ้าเราเข้าสู่ธรรม สังขะความจริงขึ้นมา มีขันธ์หมั่นเพียร มันขันธ์หมั่นเพียรแล้วไม่เสียหายด้วย แล้วมันไม่ผิดด้วย แล้วรู้ด้วยว่าทำถูกต้อง เออ! ทำอย่างนี้ถูกต้อง ทำอย่างนี้ดีงาม

“ทำดีเพื่อดี” ความดีนะ ความดีที่ไม่เป็นโทษ ความดีที่ไม่เป็นโทษไม่เป็นภัย ความดีของเรา ความดีที่สะอาดบริสุทธิ์ “ความดีเพื่อความดี” ไม่หวังสิ่งใดมาเพื่อความดีนั้นเลย ถ้าความดีเพื่อความดี

เขาบอกว่า เป็นกิเลสๆ...ใครบอก ใครบอกว่าเป็นกิเลส

ความเป็นกิเลส ไม่เป็นกิเลส มันอยู่ที่หัวใจนี้สัมผัสใจ ถ้าหัวใจมันเร่าร้อน ถ้าทำอะไรแล้วมันไม่เป็นประโยชน์ เห็นใหม่ มันก็เจอด้วยกิเลส เวลาประพฤติปฏิบัติมันก็มีความผิดพลาดไปเป็นธรรมดา ความผิดพลาดไปเป็นธรรมดา เพราะอะไร เพราะเราไม่เคยทำ แต่พอเราผิดพลาดขึ้นมา เราก็พิสูจน์ของเรา เราแสวงหาของเรา สิ่งนี้ทำแล้วมันมีความเร่าร้อน

แต่ถ้าเราตั้งใจให้ดีๆ แล้ววางพุทธโศ หรือปัญญาอบรมสมาธิทำให้มันลงสู่ความสงบร่มเย็น ถ้ามันสงบร่มเย็น อ้อ สิ่งนี้ถูกต้อง นี่มันต้องมีการกระทำ ไม่มีการกระทำ คุณิ กินข้าวเขายังต้องตักเข้าปากเลย แล้วบอกว่า ทำนุ่นก็ผิด ทำนี้ก็ผิด...มันจะผิดไปได้อย่างไร ความดำรงชีวิตอยู่ต้องหายใจ เรายังต้องเคลื่อนไหวเลย ร่างกายเราไม่เคลื่อนไหว อยู่เฉยๆ เป็นไปได้อย่างไร...เป็นไปไม่ได้หรอก คนเราต้องเคลื่อนไหว ความรู้สึกนึกคิดมันก็เคลื่อนไหวของมัน แล้วการเคลื่อนไหวมันเคลื่อนไหวโดยกิเลสหรือเคลื่อนไหวโดยธรรม

ถ้าเคลื่อนไหวโดยกิเลสค้นหาความทะยานอยากมันขับเคลื่อนไป นุ่นก็ไม่ได้ นี่ก็ไม่ถูกต้อง ไม่มีดีงามสักอย่างเลย แต่! แต่ถ้าทำตามกิเลสนะ ทำตามโลกนะ ถูกต้องไปหมด แต่ถ้าเราฝืนมันนะผิดไปหมดเลย แต่ถ้าเรามีสติปัญญานะ การฝืนกิเลส การฝืนใจ เรามีสติปัญญาของเรา เราทำ

พุทธานุสติ ปัญญาอบรมสมาธิ เวลาใช้ปัญญา ปัญญาเพื่อธรรม เรามีสติปัญญาของเรา เราใคร่ครวญของเราเข้าไป เราใคร่ครวญของเราเข้าไป

แล้วผลนะ ถ้าเหตุ “ธรรมทั้งหลายมาแต่เหตุ” ถ้าเหตุมันถูกต้องดีงาม ผลมันจะไปไหน แล้วถ้าผลมันเกิดขึ้นมา ให้มันร่อยปากพันปากมาพูดด้วย มันจะก็ปากพูดก็ช่างหวัมนั้น แต่หัวใจเป็นจริง หัวใจไม่เป็นจริงละ ความเกิดขึ้นเป็นจริงใหม่ ถ้าความเกิดขึ้นเป็นจริง นี่ไง บังคับตั้ง บังคับตั้ง สันติภูฏิกโกมันเกิดขึ้นมากับเรา ถ้ามันเกิดมากับเรา สิ่งนี้เป็นความจริงขึ้นมา

แล้วถ้ามันเป็นความจริงขึ้นมา นี่ไม่หลัก ไม่ใช่ไม่หลักปักจีเลน ไม่หลักที่มันดันไม้ที่มันเจริญงอกงามขึ้นมา นี่หน่อของพุทธะ ถ้าเราทำความสงบของใจเราได้ เราเกิดปัญญาของเราขึ้นมาได้ มันจะหวั่นไหวกับสิ่งใด มันจะไปหวั่นไหวกับโลกธรรมจากที่ไหน โลกธรรมมันคือโลกธรรม ให้มันซัดเข้ามา ให้มันซัดเข้ามา เพราะเราก็หลงไหลมานานแล้ว ความรู้สึกของเรา ชีวิตของเรา ก็เหมือนสวะอันหนึ่ง โคนวัฏฏะมันพัดมาพอแรงแล้ว มันพัดหัวใจนี้มาทุกซักร้อนเต็มที มันพัดมาในวัฏฏะนี้เกิดตายๆ มานี้มันพัดเรามาขนาดนี้

แล้วเกิดมาเป็นในชาติปัจจุบันนี้เกิดมาเป็นชาวพุทธ แล้วพบพระพุทธศาสนา บวชเป็นพระด้วย ยังจะให้กิเลสมันพัดให้หัวใจมันสั่นไหวไปไหน ถ้าเรามีสติปัญญาของเรา เราประพฤติปฏิบัติของเราขึ้นมา เราก็ต้องมีจุดยืนของเรา มีหลักมีเกณฑ์ของเรา ถ้าเรามีหลักมีเกณฑ์ของเรา เห็นไหม สมถกรรมฐาน ฐานที่ตั้งแห่งการงาน ถ้าเรามีฐานที่ตั้งแห่งการงาน เราจะดำเนินชีวิตของเราไป ถ้าชีวิตเราดำเนินไปด้วยมรรคด้วยผล

นี่ศาสนาพุทธ ศาสนาแห่งปัญญา เราใช้ปัญญาไตร่ตรองชีวิตของเราอยู่แล้ว เราเห็นโทษมาตั้งแต่เราเป็นฆราวาส เราเป็นฆราวาส เราก็เห็นโทษของชีวิตนี้มันทุกข์ยากขนาดนี้ แล้วพอทุกข์ยากทั้งชีวิตแล้ว เห็นไหม

ชีวิตการครองเรือน องค์สมเด็จพระสัมมาสัมพุทธเจ้าบอกว่า ชีวิตในการครองเรือนเหมือนวิดน้ำทะเลทั้งทะเลนะ เอาปลาตัวน้อยๆ ตัวหนึ่ง วิดน้ำทะเลทั้งทะเลได้ปลาน้อยๆ ตัวหนึ่ง ชีวิตฆราวาสทั้งชีวิต ความเป็นอยู่ของเราทั้งชีวิตเลย ทำบุญกุศลต่างๆ ได้ปลาน้อยๆ อยู่ตัวหนึ่ง แล้วบุญกุศลได้ไหม? ได้ ปลาน้อยๆ ตัวหนึ่ง แต่วิดทะเลทั้งทะเลนะ หน้าที่การงานของเรา การครองเรือนของเรา การดำรงชีวิตของเรานี้มันทุกข์ยากขนาดนี้นั้นะ

ฉะนั้น เราเห็นภัยในวัฏสงสาร เราบวชมาเป็นพระ เราบวชมาเป็นพระนะ เป็นคนใหม่? เป็นคน ต้องมีปัจจัยเครื่องอาศัยเหมือนกันใช่ไหม? ใช่ แต่เรามีศีล ศีล มีศีลเป็นพื้นฐาน ศีล สมาธิ ปัญญา มีศีล พระกรรมฐานเวลาเทศน์ เห็นใหม่ สมาธิ ปัญญาขึ้นไปเลย

เขาก็บอกว่า นี่ข้ามตอนของศีล เพราะละเลยศีล เพราะละเลยศีลถึงทำให้กรรมฐานทำให้ ผิดพลาดกัน ทำอะไรเอาแต่ใจของตัวเอง

“ศีล” มันเป็นเรื่องพื้นฐานของชาวพุทธ ชาวพุทธเราต้องมีศีลมีธรรมเป็นเรื่องสัจจะความ เป็นจริงอยู่แล้ว

ฉะนั้น เวลาพูดเรื่องศีลก็พรรณนากันไปก่อนวันก่อนคืน แล้วจะพูดถึงสมาธิ ๒ นาทีแล้ว เลิกแล้ว เพราะอะไร เพราะเรื่องศีลมันเป็นเรื่องของธรรมวินัย มันเป็นเรื่องกฎหมาย กฎหมายที่นี้ บัญญัติไว้ ธรรมและวินัยพระพุทธเจ้าบัญญัติไว้แล้ว แล้วก็ไปพรวดพรรณนากันอยู่สิ่งที่ พระพุทธเจ้าบัญญัติเอาไว้ แล้วธรรมวินัยพระพุทธเจ้าก็บัญญัติไว้เหมือนกัน พรวดพรรณนาทำไม

“ธรรม” ธรรมคือแง่มุม แ่งมุมที่จิตใจมันได้พิจารณาของมัน แ่งมุมของจิตใจที่เรากำลังจะ พัฒนากันอยู่นี้ ถ้าพิจารณานะ ถ้าครูบาอาจารย์ที่ท่านประพฤติปฏิบัติขึ้นมาแล้ว ท่านเคยผ่าน ขั้นตอนของการกระทำมา แ่งมุมของมันมี การกระทำที่จะเอาชนะตนเอง

การข่ม ข่มกิเลสในหัวใจให้มันสงบลงโดยใช้ธรรมขององค์สมเด็จพระสัมมาสัมพุทธเจ้า โดยใช้สติปัญญาของเรา ใช้คำบริกรรมพุทโธๆ คำบริกรรมพุทโธๆ ขณะเราตั้งสติกำหนดคำ บริกรรม เราข่มมัน เราข่มไม่ให้เห็นคิดตามอำนาจของมัน เราข่มพลังงานตัวจิตนี้ให้มากำหนดพุท โธ ถ้าเราข่มมัน ใช้ธรรมข่มกิเลสให้มันสงบตัวลง

ถ้าเราข่มมัน เห็นใหม่ นี่ในแง่ของธรรมไง ถ้าแง่ของธรรม เราข้ามขั้นตอนศีลไปเหออ ใคร ไปข้ามขั้นตอนศีล ศีลมันเป็นปกติของใจ ศีลมันเป็นหน้าที่ที่เราต้องทำกันอยู่แล้ว ถ้าศีลมันเป็น หน้าที่ที่ต้องทำอยู่แล้ว มันมีโดยพื้นฐานอยู่แล้ว

ฉะนั้น เวลาเทศน์พระกรรมฐานเรา เวลาเทศนาว่าการขึ้นไปก็เริ่มตั้งแต่ตั้งสติ แล้วการ กระทำของเราขึ้นมา ถ้ามีการกระทำขึ้นมาละ ศีลก็คือศีล ศีล ความปกติของใจ ถ้ามีศีลบริสุทธิ์ ถ้า

ศีลมันขาด มันค้าง มันพร้อย มันก็เศร้าหมอง ความเศร้าหมอง เวลาปฏิบัติไปผู้นั้นก็รู้ด้วยตัวเอง

ความลับไม่มีในโลก ใครทำสิ่งใดคนนั้นเป็นคนทำทั้งนั้นนะ คนทำขึ้นมามันก็แทงหัวใจของตัวเองนั่นละ เพราะอะไร เพราะเจตนามันมีใช่ไหม การกระทำ คุณติ ทางฆราวาสเขา เขาบอกไม่มีเจตนาทำสิ่งใดโดยความพลั้งเผลอของเขา นั่นเป็นฆราวาสเขาอ้างอิงกันนะ แต่ถ้าเป็นพระ พระเป็นผู้นำกรบ พระเป็นผู้นำกรบ ถ้ามีสติปัญญาขึ้นมา ทำสิ่งใดทำไมพระไม่รู้ แล้วพระไม่รู้ พระจะตั้งสติอย่างไร แล้วพระจะชนะตัวเองอย่างไร พระจะเอากรรมวินัยขององค์สมเด็จพระสัมมาสัมพุทธเจ้าข่มกิเลสลงไปอย่างไรให้มันเป็นสัมมาสมาธิ ให้มันออกใช้ปัญญา อย่างนี้ต่างหาก นี่คือ ศากยบุตรพุทธชินโรต ไม่ใช่ผู้วิเศษ

ผู้วิเศษนะเขาไปตามไสยศาสตร์ ไปตามอำนาจของจิต อำนาจของจิตของเขานะ อำนาจของจิตที่ว่ามันรู้มันเห็นสิ่งใดนะ ถ้าว่าสำคัญตนว่ารู้ว่าเป็นอย่างนั้น แล้วสำคัญตนว่าเป็นผู้วิเศษ สำคัญตนว่าเป็นผู้มีอำนาจ...มีอำนาจอะไรนะ กิเลสมันครอบงำหัวใจอยู่อย่างนั้น จะเป็นจะตายอยู่แล้วยังบอกว่ามีอำนาจ

แต่เวลาเราใช้กำลังของเราข่มกิเลสลง ข่มสิ่งที่มันสำคัญตนนั้นลงไป ถ้าสิ่งที่ข่มสิ่งที่สำคัญตนลงไป มันจะเป็นสัมมาสมาธิ เป็นสมถกรรมฐาน เป็นสมถกรรมฐานที่ฐานที่ตั้งแห่งการงาน ไม่ข้ามขั้นตอน

เขาบอก กรรมฐานนี้.. เพราะว่าไม่พูดถึงศีลเลย เวลาข้ามขั้นตอนไปเลย ละศีล แล้วก็ไปเอาสมาธิ ปัญญาไปเลย

ถ้ามันไม่มีศีลขึ้นมามันจะเป็นพระมาได้อย่างไร เวลาคนเกิดมามี ๒ แขน ๒ ขา ๑ ศีรษะ ศีล ๕ มันสมบูรณ์มาอยู่แล้ว ถ้ามันสมบูรณ์ขึ้นมาแล้ว ศีล ๘ พรหมจรรย์ ใครถือพรหมจรรย์ละ ถือศีล ๑๐ ถ้าเราบวชขึ้นมา ศีล ๒๒๗ เพราะเวลาปฏิญาณตนกับอุปัชฌาย์ขึ้นมา สงฆ์ยกเข้าห่ม นั่นนะ ภิกษุก็ยอมรับศีล ๒๒๗ อยู่แล้ว ฉะนั้น ผิดถูกมันก็ตนเป็นผู้รู้อยู่แล้ว ไม่มีความลับในโลก

ทีนี้ ความลับในโลก เวลาปฏิบัติขึ้นไป ต่างคนก็ต่างศึกษา ต่างคนต่างก็ได้กระทำมา ทำไมจะต้องไปทบทวน แล้วเวลาจิตขึ้นมาที่มันจะเป็นธรรมขึ้นมา ทำไมไม่ทบทวน ฉะนั้น เวลาบวช

ไปแล้ว ถึงว่าเป็นสาวกะ เป็นภิกษุ เป็นพุทธชิโนรสในศาสนา เป็นพระธรรมดา ความธรรมดาในเรื่องในศีลในธรรม

แต่เวลาประพฤติปฏิบัติ ถ้าจิตมันสงบเข้ามานะ เวลาจิตมันเริ่มสงบเข้ามา เวลาจิตมันจะสงบนะ เวลาผู้ที่รวมใหญ่ เทวดา อินทร์ พรหม เขายังปกป้องดูแลนะ ถ้าจิตมันสงบ เวลาเทวดาอย่างพวกเทวดา พวกพรหมไม่อยากจะเข้าใกล้มนุษย์ เพราะมนุษย์ก็กลัว กลิ่นคาว กลิ่นสาบกลิ่นสาบของร่างกายมันเหม็นมาก ฉะนั้น เวลาจิต ถ้ามันจะสงบระงับเข้ามา เวลาจิตสงบระงับเข้ามา ถ้าจิตถึงกับรวมใหญ่ มันปล่อยร่างกายนี้ได้ มันปล่อยร่างกายโดยความไม่รู้

จิต ปฏิสนธิจิต เวลาเกิดในครรภ์ เกิดในไข่ เกิดในน้ำคร่ำ เกิดในโอปปาติกะ เกิดเป็นสาธณะในวิภวภูมิตะ มันก็เป็นปัจจุบันในชาตินั้น ฉะนั้น มันสถานะไหนมันก็อยู่ในสถานะนั้นๆ ฉะนั้น เราเกิดมาเป็นมนุษย์อยู่ในสถานะของมนุษย์ แล้วเวลาเราบวชเป็นพระด้วย ถึงว่าเป็นฌราวาส ถ้าเขาประพฤติปฏิบัติของเขาขึ้นมา ถ้าจิตมันจะรวมลง ถ้าเป็นอัปปนาสมาธิมันปล่อยร่างกายได้ มันปล่อยถึงกับความคาว ความหนักหน่วงที่จะต้องเป็นสถานะของมนุษย์ จิตมันปล่อยเข้ามานะ เป็นสภาพจิตที่มันปล่อยมาเป็นอัปปนาสมาธิ มันตั้งมันของมัน มันสักแต่ว่ารู้ มันสักแต่ว่ารู้นะ เทวดา อินทร์ พรหม ถ้ามีอำนาจวาสนา จะอนุโมทนาเลยละ

ถ้าอนุโมทนากับจิตดวงนั้น แล้วถ้าจิตดวงนั้นออกใช้ปัญญาของจิตดวงนั้น จิตดวงนั้นเวลา มันคลายตัวออกมา คลายตัวออกมาจากอัปปนาสมาธินี้เป็นอุปจาระ อุปจาระมันมีความรอบรู้ ถ้าเข้าไปอัปปนา จิตมันจะสงบระงับในตัวของมันเอง เวลามันคลายตัวออก เห็นใหม่ มีอุปจาระ คือกระทบได้ พอกระทบได้มันจะออกไปสู่สติปัญญา ๔ กาย เวทนา จิต ธรรม ถ้าออกไปกาย เวทนา จิต ธรรม นั้นนะ โดยสัจจะ โดยความจริงของจิต มันไม่ใช่สัจจะความจริงโดยทฤษฎี โดยตำรา โดยสำคัญคน โดยว่าเป็นผู้วิเศษ

เขาว่า เห็นกายๆ...เห็นกายตรงไหน เห็นกายอะไร เห็นกายมาจากไหน พร้าเพ้อกัน เพื่อ

แต่ถ้าเป็นความจริงขึ้นมา นี่มันไม่สำคัญคน มันจะเป็นความจริงของมัน แล้วไม่สำคัญคน เป็นความจริงของมัน มันรู้มันเห็นของมัน นี่ไง ปัญญาในภาวนามยปัญญาเกิดอย่างนี้ ถ้าภาวนามยปัญญาเกิดอย่างนี้ มันรู้มันเห็นนะ มันจะสำรอก มันมีความสุขมาก มีความสุขที่คนหลงทาง คน

หลงไปในโลกนะ ในวัฏฏะ เวียนตายเวียนเกิดในวัฏฏะเหมือนคนตาบอด เต่าตาบอดมันว่ายน้ำไปในทะเล ไปตามกระแสน้ำ ไปตามความรู้สึก ความแรงพัดของน้ำมันไป

นี่ก็เหมือนกัน เวียนตายเวียนเกิดมา เวียนตายเวียนเกิดในวัฏฏะ แล้วเวลาจิตมันสงบระงับขึ้นมา มันเกิดเป็นมนุษย์ แล้วได้เกิดมาได้ภavanaขึ้นมา เวลาภavanaจิตมันสงบระงับเข้ามา มันออกใช้ปัญญาของมัน แล้วจิตดวงนี้ที่มันเวียนตายเวียนเกิดในวัฏฏะ แล้วจิตดวงนี้มันเห็นกาย เห็นเวทนา เห็นจิต เห็นธรรมโดยความเป็นจริง มันสะท้อนหัวใจมาก

ถ้ามันสะท้อนหัวใจ เพราะอะไร เพราะองค์สมเด็จพระสัมมาสัมพุทธเจ้า ๔ อสงไขย ๘ อสงไขย ๑๖ อสงไขย เวลา ๑๖ อสงไขย เพราะมีบารมี สร้างสมบุญญาธิการขึ้นมา เวลาออกประพฤติปฏิบัติขึ้นมา มันถึงได้ออกใช้ปัญญา ออกตรัสรู้เองโดยชอบ จิตของเรา เวลามันรู้มันเห็นกายของมัน มันจะพัฒนาตัวของมัน มันจะเห็นของมัน นี่ไง บุคคลธรรมดา

สิ่งที่ว่าเป็นธรรมดา ธรรมดาคือไม่มีสิ่งใดสำคัญตน ไม่มีกิเลสสิ่งใดมันจะชักนำของมันไป มันเป็นตัวจะ มันเป็นความจริง มันเป็นความจริงพิจารณาเข้ามา สิ่งนี้เป็นธรรมดาๆ “ธรรมะเป็นธรรมชาติ ธรรมะเป็นธรรมชาติ” แต่ผู้ที่รู้ละ รู้ความเป็นธรรมดาของมันละ แล้วใช้ปัญญาแยกแยะละ แยกแยะว่ากายเป็นกายอย่างไร จิตเป็นจิตยังงัย เวทนาเป็นเวทนา ธรรมเป็นธรรมอย่างไร พิจารณาซ้ำพิจารณาซาก นี่ไง เวลาปัญญามันเกิด มันเกิดอย่างนี้ ถ้าเกิดอย่างนี้ขึ้นมา นี่สังขารม ถ้าสังขารม นี่ไง ศากยบุตรพุทธชิโนรส นี่พุทธศาสนา ถ้าศาสนาเกิด เกิดอย่างนี้

อริยสัจ สัจจะความจริง ทุกข์ สมุทัย นิโรธ มรรค นี่มันไม่ใช่ผู้วิเศษหรือ ผู้วิเศษ เวลามันมีฌานสมาบัติมันรู้ใจ คูลี เวลาเขายังจรวดขึ้นไปอวกาศ เขาไปปล่อยดาวเทียมกัน มันต้องจับตัวมันเองออกจากแรงดึงดูดของโลก มันพุ่งออกไป เวลาเขาปล่อยจรวดมา มันจับตันออกไป แต่เวลาความจริงของเราละ เวลาสังขารมที่มันเกิดขึ้นมามันจับไปที่ไหนละ มันทวนกระแสกลับ มันไม่จับตันออกไปจากโลกหรือ มันไม่จับตัน เห็นไหม จูจรวดจับตันของมันเพื่อออกจากแรงดึงดูดของโลก แต่เวลาปัญญาเราเกิดขึ้นมามันกลับเข้าไปสู่แรงดึงดูดของกิเลส

คูลี แกนของโลกอยู่ที่ไหน แกนของโลกนะ อวิชามันอยู่ที่ไหน อวิชชาปจฺจยา สงฺขารา สงฺขาราปจฺจยา วิญญาณํ ไม่มีใครเคยเห็นงัย ในเรื่องโลกนะ เขาบอก ในจักรวาลนี้ นักอวกาศเขาออกไปศึกษากันรอบโลก รู้ไปหมดเรื่องจักรวาล แต่เรื่องในโลกนี้ คูลี ในทะเลต่างๆ ในใจกลาง

ของโลก ใครเข้าไปพิสูจน์บ้าง ใครเข้าไปทำวิจัยบ้าง นี่เขาทำกันอย่างไร นี่เรื่องโลกๆ นะ เพราะมันเป็นเรื่องสมบัติสาธารณะ เรื่องโลก โลกคือวัฏจักร

แต่ถ้ามันเป็นเรื่องของธรรมดาๆ ธรรมดาของเรา เพราะเราเกิดมาเป็นโลกๆ หนึ่ง เกิดเป็นเทวดาก็โลกหนึ่ง เกิดเป็นเทวดา อินทร์ พรหม ต่างๆ เรามาเกิดเป็นมนุษย์ก็โลกหนึ่ง โลกคืออะไร โลกคือ อวิชชาปจฺจุยา สงฺขารา นี่ศูนย์กลาง นี่แรงดึงดูดของกิเลส ของพญามาร ถ้าจิต เวลากิเลส มันเห็น เวลากิเลสมันพิจารณาเห็นกาย เห็นเวทนา เห็นจิต เห็นธรรม มันพิจารณาของมัน ปัญญา มันเกิดที่นี้ แล้วมันจะย้อนกลับมาที่นี้ ถ้าย้อนกลับมาที่นี้ ธรรมะ ที่ว่าสิ่งที่มันรู้มันเห็นขึ้นมา มันมีอำนาจมากกว่าความรู้สึกนึกคิดทางวิทยาศาสตร์ที่เขาคิดได้

แล้วเวลาเราศึกษาธรรมขึ้นมา ศึกษาธรรมกันโดยการส่งออก มันไม่ได้ศึกษาธรรมเข้ามา ถ้ามันศึกษาธรรมเข้ามา ศึกษาธรรมเข้ามา เขารู้ได้อย่างไร เวลาศึกษากัน เมื่อก่อนเขาก็ต้องเรียนบนกระดานดำ เดียวนี้เขาก็เรียนกันที่คอมพิวเตอร์ นี่มันก็เรียนโดยทางวิชาการ

แต่เวลากรรมฐานเรา เรียนที่ไหน เวลาจิตมันสงบ สงบที่ไหน แล้วเวลาจิตมันพิจารณา มันพิจารณาอะไร มันรู้มันเห็นอะไรของมันขึ้นมามันถึงได้พิจารณา ถ้ามันรู้ขึ้นมา มันเกิดปัญญาขึ้นมาได้อย่างไร นี่บุคคล บุคคลธรรมดา มันเป็นธรรมดาส่วนบุคคล บุคคลนั้นเป็นผู้รู้ บุคคลนั้นเป็นผู้เห็น จิตดวงนั้นเป็นผู้รู้ จิตดวงนั้นเป็นผู้เห็น เวลาความสะอาดบริสุทธิ์ เฉพาะดวงจิตดวงนั้น ไม่มีใครการันตีให้จิตดวงใดว่ามีความสะอาดบริสุทธิ์ได้ ความสะอาดบริสุทธิ์มันเกิดจากจิตดวงนั่นเอง

จิตดวงนั้นเป็นผู้ที่ประพฤติปฏิบัติ จิตดวงนั้นเป็นผู้มีอำนาจวาสนา จิตดวงนั้นเป็นผู้กระทำ ครูบาอาจารย์ก็เป็นที่พักที่อาศัย เป็นผู้บอกกล่าว ครูบาอาจารย์เป็นที่พึ่งของเรา แต่เวลาความจริง มันจะเกิด มันเกิดที่ครูบาอาจารย์หรือเกิดที่เราละ ถ้ามันเกิดที่ครูบาอาจารย์ก็เป็นของครูบาอาจารย์ ท่าน ถ้าไปเกิดที่เราละ เกิดที่เราก็คือของเรา แล้วเกิดที่เรา เราจะไม่มีอำนาจวาสนาหรือ เราทำไม่ได้หรือ เวลามันทุกข์มันร้อน มันทุกข์มันร้อนจริงๆ นะ

เวลาประพฤติปฏิบัติขึ้นมา คุณิ คนที่เขาจะประสบความสำเร็จทางโลก เขาจะต้องใช้สติปัญญาของเขาขนาดไหน เขาถึงทำหน้าที่การงานของเขา ถึงจะประสบความสำเร็จ คนทำหน้าที่การงานด้วยกันทั้งนั้นนะ แต่คนที่ประสบความสำเร็จ คนที่เป็นหัวหน้ามันก็คน แล้วเรา

ประพฤติกปฏิบัติก็เหมือนกัน เวลาประพฤติปฏิบัติขึ้นมา เวลาความคิดของเรามหาศาลเลย ความคิดที่มันคิดออกมาจากใจนี้ร้อยแปดพันเก้า แล้วความคิดอันไหนมันถูก แล้วความคิดอันไหนมันยับยั้งจิตใจเราได้ แล้วความคิดอันไหนมันให้เราทำความดี ให้เราสงบร่มเย็น

เวลาสงบร่มเย็น เห็นไหม สงบร่มเย็นที่โคนไม้ เวลาคนเขาต้องการร่มเย็นเป็นสุข เขาอยู่ที่โคนไม้ เวลาเราสงบร่มเย็น เราสงบร่มเย็นที่ใจเรา ไปนั่งอยู่บนกองน้ำแข็ง ภูเขา น้ำแข็งมันก็ร้อนจิตใจมันร้อน แต่ถ้าจิตใจมันร่มเย็นเป็นสุข มันอยู่ที่ไหน เหงื่อไหลไคลย้อย ร้อนมาก เวลาบ่นนะ ร้อนๆ ... ร้อนแต่อยู่ได้ เพราะโลกมันเป็นแบบนี้ ถึงยุคถึงคราว ถึงฤดูกาลมันเป็นแบบนี้ มันหมุนไปอย่างนี้ ฤดูกาลมันหมุนไป แต่จิตเรา เราอยู่

รู้อะไร? รู้ฤดูกาลไง ก็ฤดูกาลมันเป็นแบบนี้ แต่จิตเรารู้แล้วเราก็ไม่ไปวิตกกังวลไปกับมัน ฤดูกาลมันจะเปลี่ยนไป จากร้อนมันก็จะเย็น ฝน จากฝนมันก็จะหนาว นี่ฤดูกาลมันหมุนเวียนของมันไป ถึงฤดูกาลมันไป มันเป็นเรื่องโลกใจ

แต่หัวใจเราละ เราจะดูแลอย่างไร เราจะดูแลหัวใจของเราอย่างไร

เวลาเราอยู่ด้วยกันนี่นะ มองตากันปริบๆ แต่ความรู้สึกมันอยู่ภายใน มองตากันปริบๆ นะ ดวงตาเป็นหน้าต่างของหัวใจ แล้วดวงตา เวลามันแสดงออกมา แล้วในหัวใจเราละ ถ้าหัวใจนะ หัวใจ เห็นไหม คุณสิ คนเราเกิดมาอายุสั้นอายุยืนแตกต่างกัน ความรู้สึก เวลาประพฤติ กว่าจิตสงบ ร่มเย็น บางคนปฏิบัติแล้วจิตร่มเย็นได้ง่าย บางคนปฏิบัติแล้วมันก็คิดค้น ความคิดคิดค้นขึ้นมา เราต้องมีสติปัญญาของเรา

แล้วจิตของคนนะ การปฏิบัติของคนไม่ใช่มันจะเจริญแล้วไม่มีเสื่อมเลย มันเป็นไปไม่ได้หรอก เว้นไว้แต่ขีปนาวุธที่ปฏิบัติง่ายรู้ง่าย แต่ที่เขาจะปฏิบัติง่ายรู้ง่าย เขาก็ได้สร้างสมบุญญาธิการของเขามา เขาต้องทำมา คนที่จะมีเงินมาเขาต้องทำงานมา เราอยู่ดีๆ เราจะมีเงินมาได้ยังไง ถ้ารับมรดกมาก็บุญกรรมเหมือนกัน พ่อแม่ให้มา แต่ถ้าไม่มีสติปัญญา ให้มาขนาดไหนมันก็ไม่พอใช้ แต่ถ้าเรามีสติปัญญาของเรา เราหาของเราได้

นี่ก็เหมือนกัน คนที่เขาจะประสบความสำเร็จเขาต้องทำหน้าที่การงานของเขา มา จิตใจของเรามันจะรุ่มเย็นเป็นสุข ถ้าเราทำของเรา มา ที่ไหนก็ทำได้ จะอยู่กลางแดดก็ทำได้ อยู่ที่ในน้ำก็ทำได้ อยู่บนฝนก็ทำได้ อยู่ที่ไหนก็ทำได้ ฤดูกาลมันจะเป็นไปอย่างไร เราก็ดูแลจิตใจของเราได้

แต่ถ้าเราไม่ได้ทำของเรา เราคิดว่าเมื่อนั้นๆ อ่างอิงไปตลอดเวลา เมื่อไรมันจะรุ่มเย็นๆ แต่มันไม่เคยรุ่มเย็นสักที แต่ถ้ามันเป็นความจริงขึ้นมา มันจะรุ่มเย็นเพราะธรรมทั้งหลายมาแต่เหตุ เราทำของเรา เราต้องทำของเรา เวลาเราทุกข์เรายากนะ เรามีสติปัญญา

คูลี เวลาพระเวสสันดร นี่ตั้งใจจะทำ เขาขับออกจากบ้านจากเรือน สละช้างไปเขาขับออกจากบ้านจากเรือนไปอยู่ในป่า ชูชกตามไปขอ ตามไปขอ ตามไปขอทั้งนั้น แต่โดยหลักเกณฑ์ เห็นใหม่ ปราธนาโพธิญาณ ในเมื่อมันใจ ในเมื่อเราจะไปข้างหน้าให้ได้ เราจะไปข้างหน้า นี่มันสะท้อนหัวใจมากนะ คนเรา ของรักของหวงทั้งนั้นนะ ใครไม่รักไม่หวง คนมีกิเลส ไม่ใช่พระอรหันต์ แต่เวลาเจ้าชายสิทธัตถะตรัสรู้เป็นองค์สมเด็จพระสัมมาสัมพุทธเจ้าแล้ว อันนั้นจบ แต่ยังไม่ได้ตรัสรู้ เป็นเจ้าชายสิทธัตถะ มันก็ยังของรักของหวงทั้งนั้นนะ นางพิมพาก็ยังรักยังหวง ต้องเสียดสละออกไป เสียดสละออกไปทั้งนั้นนะ

คนเรา เวลาถ้ามันยังมีกิเลสอยู่ มันยังมีความหึงความหวงอยู่ เราอยู่ในใจของเรา เรายังต้องต่อสู้กับมัน มันเป็นหน้าที่การงานทั้งนั้น งานของโลกเขาอาบน้ำเหงื่อต่างน้ำ แยกหาม งานของนักพรตนักบวชเราต้องมีสติปัญญา หึงหวง ความหึงหวง ความคึงคูดของกิเลส ความคึงคูดของใจ เราจะต้องมีสติปัญญาต่อสู้กับมัน

เราไม่ใช่ผู้วิเศษนะ ผู้วิเศษของเขา เขาเคลิบเคลิ้มหลงไหลไป คูลี พวกฌานโลกีย์ เขารู้สิ่งใด เขาว่าสิ่งนั้นเป็นธรรมๆ เดียวมันก็เสื่อมหมด แล้วกิเลสมันเหยียบย่ำ ๒ ชั้น ๓ ชั้นนะ แต่เวลาเราประพฤติปฏิบัติ เราไม่ใช่ผู้วิเศษ เราประพฤติปฏิบัติอริยสัจ เราเป็นบุคคลธรรมดา เราเป็นสาวก-สาวกะ เป็นศากยบุตรพุทธชินโรส อยู่ในพุทธศาสนา

พุทธศาสนา องค์ศาสดาของเรา “ในสัตว์ ๒ เท้า องค์สมเด็จพระสัมมาสัมพุทธเจ้า ประเสริฐที่สุด” ในเมื่อประเสริฐที่สุด องค์สมเด็จพระสัมมาสัมพุทธเจ้า ประเสริฐที่สุด ไม่มีใครจะเทียบเคียงได้ แล้วองค์สมเด็จพระสัมมาสัมพุทธเจ้าเป็นเจ้าของศาสนา แล้วเราศึกษาธรรม ธรรมขององค์สมเด็จพระสัมมาสัมพุทธเจ้า เราจะเป็นใคร เป็นศากยบุตรนี้ขอให้ได้เป็นให้ได้จริง แล้ว

เป็นพุทธชินนรต ในพุทธศาสนา พระ เป็นพระให้ไ้จริง แล้วเราประพฤติปฏิบัติของเราให้ไ้จริง มันจะเรำร้อนขนาดไหนให้มันเรำร้อนไป แล้วเรามีสติปัญญาของเรา มันจะเรำร้อนขนาดไหน

พิน เวลาจุดไฟเผาอะ เวลาเราจุดไฟเผาขะ เผาพิน ถ้าขะมันหมด ไฟมันก็ต้งดับ ถ้าพิน มันเผาจนหัวใจของเรา เรามีสติปัญญาอะ เดี่ยวมันก็ดับ พอดับแล้วนะ เฮ้อ! เห็นไหม มันผ่านพ้นไปได้

ถ้าเราจะผ่านพ้นเรื่องความเรำร้อนในหัวใจของเรา เราไม่สำคัญตน การสำคัญตนทางโลก คูติ เขามีสมาธิ เขาทำคุณไสยกัน เขาว่าเขาเป็นผู้วิเศษ เขามีอำนาจวาสนา ทำสิ่งใดเป็นเครื่องรางของขลัง นั้นผู้วิเศษของเขา

แต่เวลาเราเป็นศากยบุตรพุทธชินนรต เราเป็นมา ทำความสงบของใจมา เพื่อเป็นบาทฐาน เพื่อฝึกหัดใช้ปัญญา เมื่อมีสติ มีสมาธิ แล้วพยายามฝึกฝนปัญญา ในอริยสัจ ทุกข์ สมุทัย นิโรธ มรรค มรรคญาณ ฐั้นค้นความทุกข์ความยาก ความเกิด ความตาย ความเหงาหงอย เศร้าสร้อยในหัวใจ องค์สมเด็จพระสัมมาสัมพุทธเจ้าให้ตำรอก ให้คายค้นหาความทะยานอยากในหัวใจ ไม่ใช่มีฤทธิ์มีเดช แล้วออกมาสำคัญตน แล้วพอมันเสื่อมแล้วนะ มันก็มีแต่ความเรำร้อนใจ เราไม่ใช่ผู้วิเศษ

ถ้าผู้วิเศษ วิเศษด้วยความหลงใหล แล้วผู้วิเศษด้วยการเอากิเลสค้นหาเหยียบย่ำตนเอง เนี่ย มันยิ่งทุกข์ยิ่งร้อน ถ้าเราไม่มีสิ่งใดสำคัญตนให้เหนือ คำว่าเหนือกิเลสมันล่อก่อนใจ ล่อกว่าดีกว่าเหนือกว่า เสร็จแล้วมันก็เอาความเหนือกว่าพลิกกลับมาเผาเรา เผาเรา แต่ถ้าเราไม่สำคัญตน ไม่เปิดช่องให้มันไ้ได้ออก มีสติปัญญาขยับขึงมัน แล้วแยกแยะมัน ทำลายมัน แล้วเราทำตามเป็นจริง ขึ้นมา พอมันเข้าสู่อริยสัจ เข้าสู่สัจจะความจริง เวลาทุกข์ ทุกคนรู้อยู่

ทุกข์เห็นไหม ทุกข์ควรกำหนด สมุทัย สมุทัยค้นหาทะยานอยาก ตัวสมุทัยควรละ ตัวสมุทัย ตัวที่มันห่อหิม ตัวที่มันยุแห่ ตัวที่มันทำลาย ทุกข์มันก็คือทุกข์ ทุกข์เป็นความจริง คูติ กลางแดดมันก็ร้อน ไปอยู่ที่ไหนมันก็มีฤดูกาล มันก็มีอุณหภูมิมันทั้งนั้นแหละ

แต่ไอ้ตัวตัวแห่ ตัวสมุทัยนั้น เราไม่เห็น เพราะอะไร เพราะเราไปเพติดเพติดกับมัน แต่ ถ้าเราไม่สำคัญตนว่าเป็นผู้วิเศษ พอจิตมันสงบเข้าไปแล้ว มันจะคู มันจะแยกแยะของมันเห็นใหม่ แยกแยะนี้ทุกข์ควรกำหนด กำหนดในอะไร ในกาย ในเวทนา ในจิต ในธรรม เพราะทุกข์มันอาศัย สิ่งนี้ คัดมหาทะยานอยากมันอาศัยสิ่งนี้ออกหากิน เราจับสิ่งใดได้ให้พิจารณาของเราไป มันจะเกิด ปัญญา เกิดมรรค

ถ้ามันเกิดมรรคขึ้นมา บุคคลธรรมดา บุคคลธรรมดาจะเกิดมรรคญาณ เห็นใหม่ ศากยบุตร พุทธชินารส ถ้าทำขึ้นมา ถ้ามันถึงที่สุดเวลาพิจารณา กาย เวทนา จิต ธรรม

กายไม่ใช่เรา เราไม่ใช่กาย กายไม่ใช่ทุกข์ ทุกข์ไม่ใช่กาย เห็นใหม่ เวลาสังโยชน์มันขาดไป จากบุคคลธรรมดาเป็นอริยบุคคล เป็นอริยบุคคลเป็นที่ไหน มันเป็นที่ไหน ก็พระเหมือนกันนี้ ก็ พระหัวดำๆ นี้ แล้วอันไหนเป็นจริงไม่เป็นจริงละ

เป็นจริงไม่เป็นจริงมันตรวจสอบได้จากคุณธรรม จากคุณธรรมในหัวใจที่ความเป็นจริงอัน นั้น มันตรวจสอบได้ การตรวจสอบได้เพราะคุณสมบัติของใจ ถ้าใจมีคุณสมบัติแล้วมันมีค่าของ มัน แล้วมันวัดได้ มันดูได้ เห็นใหม่

ฉะนั้น เวลาเราเป็นพระไป ฟังธรรม ชมราวาสเขาหวังมาก เขาหวังจากนักพรต หวังจากพระ พระเป็นผู้ที่ทรงคุณธรรม เราเป็นพระ เราเป็นนักบวช เราเป็นพระป่าด้วย เป็นพระปฏิบัติ ฉะนั้น เราต้องมีสติมีปัญญา พยายามรักษาใจของเรา เพื่อประ โยชน์กับเรานะ ถ้าร่วมเย็นเป็นสุข คือความ สงบสุขระงับในหัวใจของเรา ถ้าเราพร้อมเย็นเป็นสุข เห็นใหม่

หน่อแห่งพุทธะมันเจริญเติบโตขึ้นมา เป็นร่มโพธิ์ร่มไทร นกกา มันจะอาศัย ได้ทั้งอาหาร ได้ทั้งความร่มเย็นเป็นสุข ได้ทั้งเปลือกไม้ทำยา ได้ทุกอย่างจากร่มโพธิ์ร่มไทรนั้น เอวัง